



ČESKÁ REPUBLIKA  
ROZSUDEK  
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Janou Komínkovou ve věci

žalobce: **Ing. L. K.**, nar. ...., B. nad O., B. nad O.,  
zastoupeného Mgr. Veronikou Olšarovou, advokátkou, se sídlem  
Gen. Hlad'ů 4, Nový Jičín,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Plzeňského kraje,**  
Plzeň, Škroupova 18,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 21. 6. 2017, č. j. DSH/6320/17,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

**Odůvodnění:**

1. Žalobce se žalobou domáhal zrušení výše označeného rozhodnutí žalovaného, jímž bylo k odvolání žalobce změněno rozhodnutí Magistrátu města Plzně, Odboru správních činností, Oddělení dopravních přestupků, č.j. MMP/073851/17, ze dne 21.3.2017, kterým byl žalobce uznán vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č.

361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), pro porušení § 19 odst. 1 téhož zákona, za což mu byla uložena pokuta 1.900,-Kč a náhrada nákladů řízení 1.000,-Kč.

2. Žalobce v žalobě tvrdil nesprávně zjištěný skutkový stav a nesprávnou interpretaci po právní stránce v daném případě, když podle žalobce viníkem dopravní nehody byl druhý účastník nehody pan T. F.. Žalobce uváděl, že po nájezdu na kruhový objezd zkontroloval situaci v okolí sjezdu z kruhového objezdu, neboť v bezprostřední blízkosti sjezdu na ulici Otýlie Beníškové se nachází přechod pro chodce a přejezd pro cyklisty. Při této kontrole, zda může žalobce vjet na přechod, si zkontroloval i stav semaforu v jeho směru jízdy, kde svítila zelená. V okolí přechodu se nikdo nenacházel, a proto žalobce pokračoval v jízdě a věnoval se situaci za přechodem. Stále svítila na semaforu podle žalobce zelená. Poté se soustředil na vozidlo, které jelo před ním. Toto nevykazovalo známky brždění, či blikání, či jiného signálu, z něhož by se dalo odůvodnit bezdůvodné stání vozidla v jízdním pruhu na zelenou. V tom okamžiku vyjížděl žalobce na přechod na přechodce. Stále vozidlo před sebou sledoval a po krátké chvíli si uvědomil, že vozidlo stojí. Žalobce tedy zahájil kritické brždění, ale přesto do vozidla narazil. Podle žalobce je tak zjevné, že řidič vozidla pan T. F. bezdůvodně zastavil cca. 9,6 m od hrany křižovatky definované vodorovnou dopravní značkou „V5“ a cca 20 m od přechodu pro chodce. Díky tomu, že nezastavil na místě obvyklém k dané situaci, tedy na hraně křižovatky vyznačené vodorovnou dopravní značkou a nedal najevo žádným signálem stav stání na místě neobvyklém, vytvořil stav vedoucí k dopravní nehodě. Správní orgán podle žalobce také nesprávně posoudil, že u pana F. T. nemůže bez dalšího prokázat, že nehodu zavinil, zatímco u žalobce u tohoto závěru došel.
3. Žalovaný ve vyjádření k žalobě navrhl její zamítnutí s tím, že z provedeného dokazování nebylo postaveno najisto, že by druhý účastník dopravní nehody zastavoval před světelným signalizačním zařízením vlivem situace v silničním provozu, byť se tento stav jeví pravděpodobný. Toto žalovaný napravil změnou výroku rozhodnutí prvostupňového orgánu ve skutkové větě. Ve zbytku neshledal žalovaný nesprávné hodnocení důkazů. Na základě dokazování nelze ve vztahu k řidiči F. T. přijmout s ohledem na rozporuplná tvrzení účastníků dopravní nehody ohledně důvodu zastavení vozidla řidiče T. a skutečnosti, že ani svědkyně nebyla s to verzi tohoto řidiče vyvrátit, závěr, že by zde bylo důvodné se domnívat, že se řidič dopustil přestupku. Naproti tomu bylo žalobci spáchání přestupku jednoznačně prokázáno.
4. V replice žalobce uvedl, že po srážce vystoupil z vozidla a dotazoval se řidiče, proč stojí tak daleko od křižovatky. Ten mu poukázal na nalepené velké „Z“, tedy začátečník, tedy že se od něj má žalobce držet na větší vzdálenost. Toto prohlášení v něm vzbudilo podezření. Když vytahoval žalobce z kufru vozidla výstražný trojúhelník, objevili se na místě dva přátelé pana T. F., což zvýšilo žalobcovu nedůvěru ve skutečný důvod zastavení vozidla tak daleko od hrany křižovatky. Žalobce se rozhodl zavolat na místo PČR. Policista vyjádřil stanovisko, že je žalobce viníkem dopravní nehody. Bylo sestaveno situační schéma, které oba účastníci nehody podepsali. V té době se podle žalobce na situačním schématu nenacházela žádná hodnota 3,7 m. Údajná vzdálenost 3,7 m přední části vozidla pana T. F. od vodorovné dopravní značky „V5“ označující hranu křižovatky je předmětem žalobcova nesouhlasu. Umístění vozidel po srážce je dáno vzdáleností přední části vozidla pana T. F. 7,4 m od hrany křižovatky. Umístění přední části vozidla v okamžiku srážky, pak je 8,9 m od hrany křižovatky. Žalobce navrhl důkaz dotazem na

policejní orgán, jak byla doplněna informace 3,7 m. Dále navrhl účastnickou výpověď žalobce, svědeckou výpověď policisty R. R. a znalecký posudek z oboru dopravy, za účelem dokázání skutečného průběhu dopravní nehody.

5. Součástí správního spisu je úřední záznam o přestupku v silničním provozu ze dne 3.1.2017 sepsaný Městským ředitelstvím Policie v Plzni, podle kterého dne 17.12.2016 v 9:19 hod. jel žalobce jakožto řidič osobního vozidla Volkswagen Golf, RZ: ... .., v Plzni po vozovce ul. Otýlie Beníškové, ve směru od kruhového objezdu Rondel, k ulici Malická, a neponechal dostatečnou bezpečnostní vzdálenost za vozidlem t.z. Renault Laguna, RZ: ... .., řidiče T. F., který jel se svým vozidlem po stejné vozovce stejným směrem a zastavoval zde vlivem situace v silničním provozu, následně čehož došlo ke střetu přední části vozidla žalobce se zadní částí vozidla řidiče T. F. Součástí policejních podkladů je situační plánec, kde je zakreslena vodorovná dopravní značka vyznačující začátek křižovatky v předmětném jízdním pruhu, dále jsou zakreslena obě vozidla, šířka jízdního pruhu 4 m a údaj k čáře „3,7“ u údaje o šířce jízdního pruhu 4 m. Mezi těmito body je zakreslena vodorovná dopravní značka šipka „Rovně“. Tento plánec odpovídá pořízené fotodokumentaci, kde je z pohledu od hranice křižovatky zřejmé, že přední část vozidla Renault Laguna se nachází před vodorovnou dopravní značkou vyznačenou šipkou „Rovně“, a tedy ve vzdálenosti od hranice křižovatky vyznačené vodorovnou dopravní značkou zhruba dvojnásobné oproti šířce pruhu, v němž došlo ke střetu. Předmětný jízdní pruh je vyznačen středovou čarou a širokou čarou po straně obrubníku chodníku.
6. Při podávání vysvětlení dne 17.12.2016 na místě žalobce uváděl, že po odbočení z kruhového objezdu sledoval semafor, aby zkorigoval jízdu, svítil zelený signál. Poté se podíval vpřed, kde stálo vozidlo daleko před hranicí křižovatky. On začal brzdit, ale již nezabránil střetu. Vzhledem k tomu, že ani jeden z účastníků neměli formulář pro pojišťovnu, žalobce věc oznámil policii ČR. Druhý řidič podle něho zastavil nelogicky daleko před křižovatkou na zelený signál.
7. Druhý účastník dopravní nehody T. F. téhož dne při podávání vysvětlení uvedl, že viděl, že na semaforu se rozsvítilo žluté světlo pro jeho směr jízdy, tak přibrzdil. Následně došlo k nárazu do jeho zadní části vozidla.
8. S. Š. dne 2.1.2017 před policejním orgánem uvedla, že stála na zastávce a vyhlížela žalobce, který pro ni měl přijet od kruhového objezdu. První vozidlo poté velmi prudce zastavilo, a to bezdůvodně, jako kdyby žalobce vybrzdžovalo, následně došlo ke střetu. Jaká barva svítila na semaforu, neviděla.
9. Při jednání dne 17.3.2017 žalobce uvedl, že při nájezdu na vozovku směřující ke kruhovému objezdu se před něj prudce zařadilo starší vozidlo. Toto vyšší rychlostí pokračovalo směrem ke kruhovému objezdu. Žalobce jel rychlostí do 50km/h a vozidlo mu odjíždělo. V době, kdy míjel výjezd od Kauflandu, toto vozidlo již bylo na kruhovém objezdu. Žalobce najel na kruhový objezd a zkontroloval situaci na ulici Otýlie Beníškové, zejména světelný signál zelený před křižovatkou s Malickou ulicí. Po kruhovém objezdu projížděl rychlostí 40-45 km/h. Když najel na kruhový objezd, starší vozidlo již sjíždělo do ulice Otýlie Beníškové. Poté žalobce zaregistroval, že vozidlo stojí i na vozovce v ulici daleko před křižovatkou s Malickou ulicí a stále svítil zelený signál. Žalobce uváděl, že neví, proč řidič zastavil, neměl k tomu žádný důvod. Když situaci žalobce zaregistroval, začal ihned brzdit, ale přesto došlo ke střetu přední části jeho vozidla se zadní částí staršího vozidla. Žalobce neviděl, kdy začalo vozidlo před ním zastavovat, viděl jej až v době, když

stálo, a v té době od něho bylo 20-24 m. V tu dobu jel žalobce rychlostí 40-45 km/h.

10. Svědek F. T. uvedl, že jel po kruhovém objezdu rychlostí do 50 km/h. Poté sjel na vozovku ulice Otýlie Beníškové a při jízdě zaregistroval, že na semaforu na křižovatce s Malickou ulicí došlo ke změně světelného signálu ze zeleného na žlutý. Začal brzdit tak, aby zastavil před hranicí křižovatky. Když začal brzdit, zaregistroval náraz do zadní části vozidla. Po střetu hned zastavil a v této poloze vozidla našli policisté. Když zaregistroval změnu světelného signálu, mohl být 10-12 m před semaforem, jel rychlostí do 50 km/h. Vozidlu za sebou nevěnoval pozornost, sledoval situaci před sebou, proto nedokáže určit, v jaké vzdálenosti za ním vozidlo jelo.
11. Svědkyně S. Š. uváděla, že stála na zastávce autobusu č. 33 Rondel, v ulici Otýlie Beníškové a čekala na žalobce. Obě vozidla sjížděla z kruhového objezdu. První vozidlo najednou prudce zastavilo, aniž by k tomu mělo zjevný důvod. Žalobce již nestačil zastavit a do vozidla narazil. První vozidlo po sjetí z kruhového objezdu začalo zpomalovat a pak zastavilo. Odstup mezi vozidly svědkyně nedokázala určit. Jaké byly světelné signály na křižovatce, nevěděla.
12. V odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně žalovaný konstatoval, že podle vyjádření svědka T. a svědkyně Š. obě vozidla do místa střetu přijížděla za sebou, což vyvrací tvrzení žalobce, že když vyjížděl z kruhového objezdu, stálo již vozidlo řidiče T. v ulici Otýlie Beníškové. Z vyjádření svědka T. vyplývá, že z rychlosti jízdy do 50 km/h začal brzdit z důvodu změny světelného signálu tak, aby stihl zastavit na dráze 10-12 m před hranicí křižovatky. Dle tohoto popisu se jedná o poměrně intenzivní brždění, což potvrzuje svědkyně Š., podle níž začalo toto vozidlo zpomalovat v době, kdy sjelo z kruhového objezdu. Podle svědkyně byl manévr řidiče T. bez zjevných příčin, nicméně nedokázala popsat světelné signály, jimiž byl řidič povinen se řídit. Podle žalobce svítil zelený signál, což je v rozporu se s vyjádřením svědka T., který manévr odůvodňoval změnou signálu ze zeleného na žlutý. Toto koresponduje s tím, že policisté zjistili, že přední část vozidla řidiče T. se nacházela v konečném postavení 3,7 m před hranicí křižovatky, tedy v blízkosti místa, kde vozidlo mělo zastavit na červený signál. Tato skutečnost nepotvrzuje ani nevyvrací rozdílné tvrzení zúčastněných řidičů o světelném signálu v době zastavování vozidla řidiče T. Nelze tak prokázat, že tento činil z tohoto, či jiného důvodu. Nicméně toto nebyl žalobce, jakožto řidič jedoucí za tímto vozidlem, oprávněn hodnotit, neboť příčina manévru mohla být nezávislá na vůli řidiče T., například náhlá nevolnost, či porucha vozidla, tedy situace, kterou žalobce nemohl nijak předvídat. Podle § 19 odst. 1 zákona o silničním provozu řidič vozidla jedoucí za jiným vozidlem musí ponechat dostatečnou bezpečnostní vzdálenost, aby se mohl vyhnout srážce v případě náhlého snížení či náhlého zastavení vozidla, které jede před ním. Smyslem tohoto ustanovení je právě možnost odvrácení střetu vozidel za situace, kdy vpředu jedoucí řidič náhle zastaví, z jakékoliv příčiny. Vzhledem k tomu, že došlo ke střetu vozidla právě před jedním jedoucím vozidlem, po zohlednění svědecké výpovědi svědkyně Š., považuje správní orgán I. stupně za prokázané, že žalobce nedodržel dostatečnou bezpečnostní vzdálenost tak, aby se mohl vyhnout srážce v případě náhlého zastavení vozidla před ním. Zavinění dopravní nehody tak spatřuje správní orgán na straně žalobce. Nelze vyloučit, že řidič T. zastavil v reakci na změnu světelného signálu, neboť k jinému závěru nejsou podklady. Proto tomuto řidiči nebylo kladeno za vinu porušení § 18 odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Forma zavinění byla hodnocena jako vědomá nedbalost, neboť žalobce si byl vědom, že před ním jede vozidlo, a mohl tedy vědět, že svým

jednáním může porušit zákon o silničním provozu, ale bez přiměřených důvodů spoléhal, že takové ohrožení nezpůsobí.

13. V žalobou napadeném rozhodnutí žalovaný konstatoval, že důvody brzdného manévru, či dokonce zastavení vozidla F. T., jsou uváděny účastníky dopravní nehody rozdílně. Důvod mohl spočívat ve změně světelných signálů na křižovatce, ale i se mohlo jednat o bezdůvodné zastavení vozidla. Žalovaný se plně ztotožnil s vyšší pravděpodobností pravdivosti tvrzení řidiče F. T. vzhledem k tomu, že ani svědkyně Š. nebyla schopna vyvrátit toto tvrzení o změně světelného signálu. Na základě toho žalovaný vložil do skutkové věty výroku prvostupňového rozhodnutí okolnost, že snižování rychlosti vozidla řidiče T. došlo „pravděpodobně“ vlivem situace v silničním provozu. Není pravdou podle žalovaného, že by mělo dojít k dopravní nehodě 3,7 m od vodorovné dopravní značky „V5“ označující hranu křižovatky ulic Otýlie Beníškové a Malická. Tato vzdálenost je pouze uváděna ve vztahu ke konečnému postavení vozidla řidiče F. T. po dopravní nehodě, kdy se jednalo o vzdálenost přední části tohoto vozidla od hranice křižovatky. Žalovaný nemá důvod pochybovat o policisty zjištěných vzdálenostech, neboť používali běžné měřicí pomůcky a byli k tomu vysláni svými nadřízenými, kteří garantují způsobilost policistů k těmto úkonům. Pod šipkou pro směr „Přímo“ je na situačním plánu údaj „K čáře 3,7 m“, kdy jde zjevně o kótu identickou s údajem v úředním záznamu o přestupku v silničním provozu. Výchozím bodem měření byl sloup veřejného osvětlení ev.č. 15771 na pravé straně ulice Otýlie Beníškové na chodníku a dále bylo zaměřováno ve vztahu k pravému okraji vozovky ulice Otýlie Beníškové. Na základě vyjádření obou svědků nemá žalovaný pochybnosti o tom, že vozidla řidiče T. a žalobce jela za sebou, čemuž odpovídá i způsob střetu vozidel, tedy vozidlo žalobce narazilo do zadní části vozidla řidiče T. Na zavinění nehody nemůže mít vliv rychlost jízdy řidiče T. ve fázi přednehodového děje, neboť pan T. nebyl osobou, která by zezadu narazila do jiného vozidla, ale naopak do jeho vozidla narazilo vozidlo žalobce, který prokazatelně nebyl schopen vzhledem k nedodržení bezpečné vzdálenosti od vozidla jedoucího před ním včas reagovat na zpomalovací manévr či náhlé zastavení. Pro posouzení zavinění dopravní nehody není podstatné, jaké dopravní značení žalobce před nájezdem na kruhový objezd sledoval, a že sledoval okolí přechodu pro chodce z důvodu jejich možného pohybu. Navíc žalobce potvrdil, že vozidlo řidiče T. sledoval, a přesto na jeho manévr nestihl adekvátně zareagovat. Jelikož se žalobci nepodařilo na základě manévru řidiče T. bezkolizně zastavit, je zřejmé, že porušil § 19 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. I pokud bychom akceptovali tvrzení žalobce o bezdůvodném zastavení vozidla před ním, i za této situace předmětné ustanovení žalobce porušil, neboť nebyl schopen na manévr před ním jedoucího vozidla včas a bezkolizně zareagovat. Bezdůvodné stání vozidla, které je pak překážkou v silničním provozu, žalobce neopravňuje do něj narazit. Žalobce v odvolání uváděl, že vozidlo sledoval již od přechodu pro chodce, a teprve s odstupem na něj reagoval kritickým brzděním. Toto nasvědčuje podle žalovaného tomu, že žalobce na vozidlo řidiče T. reagoval s odstupem, tedy nikoliv včas, tedy nedodržel bezpečnostní vzdálenost a ani následná reakce spočívající v brzdění již nepostačovala k bezpečnému bezkoliznímu zastavení jeho vozidla, neboť pro takový manévr již neměl dostatečný prostor, který by zajistilo právě dodržení bezpečnostní vzdálenosti od vozidla řidiče T. Žalobce tak nemůže zprostit odpovědnosti za přestupek ani skutečnost, že by řidič T. náhle zastavil bezdůvodně na pozemní komunikaci. V daném případě nelze vyvrátit tvrzení řidiče F. T., že brzděním reagoval na změnu světelného signálu, a proto je ve vztahu k němu nutno uplatnit zásadu *in dubio pro reo*, proto nebyl tento řidič obviněn z přestupku spočívajícího

v porušení § 18 odst. 2 zákona č. 361/2000 Sb. Avšak protiprávní jednání žalobce bylo v příčinné souvislosti s dopravní nehodou. V případě dopravních nehod platí princip odděleného posouzení porušení právních povinností účastníků dopravní nehody. Zkoumá se, zda řidič porušil pravidla silničního provozu a zda je toto jednání v příčinné souvislosti se vznikem dopravní nehody. Není podstatné, zda způsobili dopravní nehodu i další účastníci dopravní nehody. Příčinná souvislost pachatele se nepřerušuje, jestliže k jednání pachatele přistoupí další skutečnost, jež spolupůsobí při vzniku následku, avšak jednání pachatele zůstává takovou skutečností, bez níž by k následku nedošlo. Pro posouzení odpovědnosti za přestupek žalobce proto není významná otázka, zda druhý účastník dopravní nehody porušil pravidla silničního provozu a zda i jeho jednání je příčinou dopravní nehody (např. rozsudek NSS č.j. 3 As 22/2011-74 ze dne 1.2.2012). Účelem přestupkového řízení je rozhodnout, zda se účastník řízení dopustil přestupku a zda tento přestupek měl příčinnou souvislost se vznikem nehody. Účelem přestupkového řízení není však posouzení otázky, do jaké míry se jednání toho či onoho účastníka promítlo v peněžitém vyjádření hmotné škody na vozidlech, resp. v jaké míře bude pojišťovna vyplácet jednotlivým účastníkům nehody peněžité plnění. Není zřejmé podle žalovaného, jakým způsobem žalobce dovodil vzdálenost 13,8 m od hrany křižovatky, kde mělo podle něho dojít k dopravní nehodě, když tato vzdálenost neodpovídá vzdálenosti zjištěné policisty. Žalobcovy úvahy nebyly podle žalovaného s to vyvrátit měření provedená Policií ČR. Vzhledem k tomu lze považovat za vyvrácené tvrzení řidiče F. T. o tom, že na vzdálenost 10-12 m reagoval na změnu světelného signálu. Taktéž je absurdní domnívat se v návaznosti na jakousi žalobcem tvrzenou vzdálenost místa střetu vozidel od hranice křižovatky, jež neodpovídá vzdálenostem změřeným policií PČR, že by řidič T. v daném místě couval, neboť z provedeného dokazování takováto skutečnost nevyplývá. Svědkem uvedená vzdálenost, na niž zaznamenal změnu světelného signálu, je vzdálenost odhadnutá při subjektivním vnímání svědka, nikoliv objektivně zjištěná a přesná. K názoru žalobce ohledně intenzity brždění žalovaný uvedl, že podle výpovědi svědka jel rychlostí do 50 km/h a začal brzdit tak, aby stihl zastavit před světelným signalizačním zařízením. Z vyjádření svědka takto nelze přesnou rychlost jeho vozidla jednoznačně určit, tedy nelze zaujmout jednoznačný závěr o intenzitě brždění, byť ve skutečnosti spíše nasvědčují vyšší intenzitě brždění. Bez ohledu na to byl žalobce povinen dodržet bezpečnou vzdálenost od vozidla jedoucího před ním a to takovou, aby stihl i při velmi razantním brždění včasné a bezkolizně zastavit. Žalobce na vozidlo svědka a jeho snížení rychlosti reagoval opožděně.

14. O věci samé bylo rozhodnuto podle § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen s.ř.s.), neboť s tím žalovaný souhlasil a žalobce se k tomu ve stanovené lhůtě nevyjádřil.
15. Žalobu soud neshledal důvodnou.
16. V replice žalobce vznesl zcela novou námitku proti skutkovému zjištění, a to, že po nehodě bylo s policisty sestaveno situační schéma, které oba účastníci nehody podepsali, avšak v té době se podle žalobce na situačním schématu nenacházela žádná hodnota 3,7 m. K tomu žalobce navrhl, aby soud provedl důkaz dotazem na policejní orgán, jak byla doplněna informace 3,7 m. Touto námitkou se však soud nemohl zabývat vzhledem k tzv. koncentrační zásadě uplatňující se ve správním soudnictví. Podle § 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb. soud přezkoumá v mezích žalobních bodů napadené výroky rozhodnutí. Současně podle § 71 odst. 2 in fine téhož zákona platí, že rozšířit žalobu o další žalobní body může žalobce jen ve lhůtě pro podání žaloby. S ohledem na to, že žalobce námitku

dodatečného zápisu údaje 3,7 m vznesl poprvé v replice, tedy po uplynutí dvouměsíční lhůty stanovené pro podání žaloby a pro uplatnění žalobních bodů, nemohl k ní soud přihlížet. Návrh na důkaz dotazem na policistu, či výsledkem policisty R. R., jak byl údaj 3,7 m dopsán, tedy směřující k prokázání této nové skutečnosti, soud neprovedl pro nadbytečnost, neboť je související námitka irelevantní pro její opožděnost.

17. Žalobce v žalobě tvrdil, že viníkem dopravní nehody byl druhý účastník pan T. F., neboť žalobce při kontrole, zda může vjet na přechod, si zkontroloval i stav semaforu, kde svítila zelená. Vozidlo před sebou sledoval a po krátké chvíli si uvědomil, že stojí. Podle žalobce je tak zjevné, že řidič vozidla pan T. F. bezdůvodně zastavil cca 9,6 m od hrany křižovatky definované vodorovnou dopravní značkou „V5“. Díky tomu, že nezastavil na místě obvyklém k dané situaci, tedy na hraně křižovatky vyznačené vodorovnou dopravní značkou a nedal najevo žádným signálem stav stání na místě neobvyklém, vytvořil podle žalobce stav vedoucí k dopravní nehodě.
18. Soud k tomu uvádí, že se ztotožňuje se závěrem žalovaného v napadeném rozhodnutí, že v přestupkovém řízení je odpovědnost za přestupek posuzována individuálně. To znamená, že u každého účastníka dopravní nehody je vždy samostatně posuzováno, zda jednal protiprávně a zda toto protiprávní jednání bylo v příčinné souvislosti s dopravní nehodou. Proto i za situace, kterou popisuje žalobce v žalobě, tedy pokud by řidič T. před ním zastavil bezdůvodně, byl žalobce povinen dodržet bezpečnostní vzdálenost od vozidla před sebou ve smyslu § 19 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb.
19. Podle tohoto ust. řidič, jedoucí za jiným vozidlem, musí ponechat dostatečnou bezpečnostní vzdálenost, aby se mohl vyhnout srážce v případě náhlého snížení rychlosti nebo náhlého zastavení vozidla, které jede před ním. Z tohoto jasně vyplývá, že k porušení povinnosti dodržet dostatečnou bezpečnostní vzdálenost dojde vždy, když vzadu jedoucí řidič se pro nedostatečný odstup od vozidla nedokáže vyhnout srážce v případě náhlého zastavení vpředu jedoucího vozidla. I když měl žalobce za to, že pan T. F. před ním náhle zastavil bezdůvodně, z pohledu porušení cit. ust. § 19 odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb. je toto irelevantní.
20. Dále žalobce v žalobě tvrdil, že správní orgán nesprávně posoudil okolnost, že u pana F. T. nelze bez dalšího prokázat, zda nehodu zavinil, zatímco u žalobce k tomuto závěru došel. Soud k tomu uvádí, že z výše vyloženého důvodu má spáchání přestupku ze strany žalobce za prokázané, neboť žalobce jednoznačně nedodržením dostatečné bezpečnostní vzdálenosti od vozidla jedoucího před ním způsobil, že došlo ke srážce vozidel. Protiprávní jednání řidiče T. F. spočívající v bezdůvodném brždění se však v daném případě nepodařilo prokázat, neboť provedeným dokazováním nebyla potvrzena, ale ani vyvrácena jeho verze, že začal brzdit proto, aby stihl zastavit před křižovatkou, kde se objevil žlutý signál na semaforu. V dané věci existují rozdílná tvrzení účastníků dopravní nehody o tom, jaký světelný signál byl na semaforu v době, kdy řidič T. začal brzdit. Jelikož se pochybnosti stran tohoto skutkového stavu nepodařilo odstranit ani výpovědí svědkyně S. Š., která světla na semaforu dle svého vyjádření neviděla, bylo nutné u druhého účastníka dopravní nehody pana T. F. a uplatnit zásadu in dubio pro reo (v pochybnostech ve prospěch obviněného). U tohoto účastníka dopravní nehody nebylo bez pochybností prokázáno, že náhle zastavil, aniž by to vyžadovala bezpečnost provozu na pozemních komunikacích, neboť nebylo vyvráceno jeho tvrzení, že zastavil z důvodu žlutého světelného signálu na semaforu.

21. Návrh na důkaz účastnickou výpovědí žalobce soud neprovedl pro nadbytečnost, neboť ve správním řízení i v řízení před soudem měl žalobce dostatek možností, aby svoji verzi skutkového děje vylíčil ústně i písemně, čehož také využil, a není zřejmé, jaké další skutečnosti by měly být účastnickou výpovědí prokazovány.
22. Soud, stejně jako správní orgány, dospěl k závěru, že průběh skutkového děje vedoucího k dopravní nehodě i její zavinění ze strany žalobce byly provedenými důkazy nepochybně prokázány, proto soud pro nadbytečnost neprovedl navržený důkaz znaleckým posudkem z oboru dopravy za účelem dokázání skutečného průběhu dopravní nehody. S ohledem na veškeré výše uvedené skutečnosti soud neshledal žalobu důvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) zamítl.
23. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána.

#### **Poučení:**

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Plzeň 29. března 2019

Mgr. Jana Komínková v.r.  
samosoudkyně